

Puualan artesaanin kädenjälki näkyy tallissa.

KUVAT: SUVI SOIVUORI JA KATI VALJUS

TEKSTI: KATI VALJUS

Annika Kyrklund nauttii työstään issikoiden kanssa

Islanninhevosammattilainen Annika Kyrklund on vastikään toteuttanut unelmansa, ikioman issikkatallin. Keski-Suomessa sijaitseva Talli Gledi ei ole mikä tahansa maastotalli, vaan Annika panostaa opetuksessaan askellajiratsastukseen. Lisäksi hän kouluttaa nuoria hevosia ja kasvattaa jonkin verran myös omia varsoja.

Annika Kyrklund pitää työnsä parhaimpana antina oppilaiden ja nuorten hevosten oppimisen seuraamista. Sær frá Kirkjulundi on yksi viime kesän varsoista.

Puuppolassa, Jyväskylässä viitisentoista kilometriä Nelostietä pitkin pohjoista kohti, sijaitsee Annika Kyrklundin, avomies Iken, kahden kissan sekä noin kahdenkymmenen viiden issikan valtakunta. Oma 16 hehtaarin tila löytyi vihdoin viime syksynä, pitkällisten etsintöjen jälkeen, ja sopii tarkoitukseensa täydellisesti. Vanhasta navetasta on kunnostettu talli, kenttä sijaitsee näköalapaikalla, alhaalla on laitumia ja tuntihevosten aitaus, ylempänä yksityiset ja nuoret hevoset nauttivat omasta rauhastaan puiden katveessa. Keittiön ikkunasta voi ihailla hevosten-tuoksuista maisemaa.

Mutta on tässä ollut työtäkin. – Lokakuu hakattiin aidantolppia tuonne kivikkoon, ja marraskuussa kädet vähän tärisivät, Annika nauraa.

Paljon on myös vielä kesken. Tallin kyljessä ollut rehusiilo on purkuvaiheessa, ja lisää tarhoja on tehtävä. Tulossa on vielä ainakin toinen pihatto, kahvitupa ja majoitustiloja.

Omapäinen opetusmestari

Espoossa syntynyt Annika ihastui issikoihin jo pienenä tyttönä, kun alkoi hoitaa ja ratsastaa lähitalilla Satu Paulin hevosiä.

– Kiersin ympäri Suomea ja Pohjoismaita Sadun mukana kisa- matkoilla hoitajana, ja jonkin verran itsekin kilpailin pienissä askellaji-, este- ja koulukilpailuissa.

Sadun tallissa oli myös tamma Gleði frá Vatnasskardi, jota Annika sai pitää kuin omanaan monta vuotta. Pieni ja iloinen tamma on Annikan sanojen mukaan ollut ehkä hänen elämänsä tärkein hevonen, ja siksi tallikin on nimetty energisen enkelihevosensa mukaan.

Islanninhevosissa Annika ihastui ennen kaikkea niiden positiiviseen luonteeseen, sekä tieteenkin askellajeihin. Noihin aikoihin issikoita oli Suomessa vielä vähän, eikä kisojakaan juuri ollut. Ensimmäisen ikioman issikkansa Annika hankki parikymppisenä. Omapäinen mutta myös arka Höttur frá Utgördum on nyt 18-vuotias.

– Höttur ei ollut löytänyt omaa ihmistään vaikean luonteensa vuoksi, ja ostimme sen ensin Sadun kanssa puoliiksi. Ilman Hötturia en nyt ehkä kouluttaisi nuoria hevosia, se on opettanut minulle loputtomat määrät kärsivällisyyttä.

Työkokemusta puolen-sadan ponin kouluttajana

Lukion jälkeen etelän tyttö lähti Keski-Suomen käsi- ja taideteollisuusoppilaitokseen, josta valmis-

9-vuotias Stella frá Sahala on Annikan alusta saakka kouluttama.

tui puualan artesaaniksi. Valmistumisen jälkeen oli edessä työskentelyä islanninhevostalleilla ympäri Suomen, tutuiksi tulivat kolmessa vuodessa niin tallityöntekijän hommat, retkien ohjaus kuin nuorten hevosten ratsutuskin.

– Mieleenpainuvinta oli Sahalan Kartanon 55 nuoren hevosen koulutus sekä Kuuman Kartanon puolensadan Islannista tuodun hevosen läpiratsastus yhdessä työkavereiden kanssa. Se, että olen päässyt ratsastamaan todella paljon erilaisilla hevosilla, on ollut ammattitaidon saavuttamisen kannalta korvaamattoman tärkeää.

Islanninhevostalliyrittäjänä Annika aloitti kolmisen vuotta sitten Petäjäviedellä, Teijan tallin vuokratiloissa. Islannista tuli kuorma varmoja ja osaavia hevosia, joilla oli hyvä aloittaa. Toiminnan kasvaessa piti löytää oma paikka, ja Keski-Suomi tuntui luonnolliselta valinnalta.

– Olen kotiutunut tänne, täällä on lyhyt matka valmennuksia pitämään, ja suurin osa asiakkaitani on alueelta. Maastojakin riittää mukavasti kotitarpeiksi, Annika hymyilee.

Kilpikumppani toivelistalla

Islanninhevospuolen harrasteoh-

jaaja pitää työnsä parhaimpana antina lasten oppimisen seuraamista. Osa oppilaista tähtää tänäkin vuonna islanninhevosten SM-kisoihin, ja pienemmilläänkin tuntilaisilla on mahdollisuus päästä valmentautumaan ja kisaamaan, jos vain motivaatiota löytyy.

– Tunneilla tehdään toki muuta kuin pelkkää askellajiratsastusta. Meillä myös hypätään ja mennään koulukiemuroita, ja käydään tietysti maastossa.

Opetuksessaan Annika panostaa pieniin ryhmiin ja yksilölliseen opetukseen. Vakiotunnit ovat täyttyneet jo mukavasti, suureksi osaksi vanhoista asiakkaista.

Yksi ohjenuora on työssä muita tärkeämpi.

– Meillä ei tarvitse pelätä, ei lapsen eikä aikuisen, Annika korostaa.

Varmoja luottoponeja Annikalla on tallissaan muutamia.

– Niitä on todella vaikea löytää, sillä ne ovat haluttuja perhehevosia ja korvaamattomia myös vaelustalleilla.

Arvokkaita ovat myös kunnan kisahevoset, jollainen on Annikalakin toivelistalla. Edellinen kilpikumppani Seifur frá Gloru vaihtoi omistajaa, ja haaveissa olisi löytää tilalle toimiva kisaratsu.

– Viime aikoina olen kisannut lähinnä trenihevosiilla, muun muassa työntekijäni Suvin tammalla Glóð frá Keldudal, joka tähtää nyt omistajansa kanssa SM-kisoihin.

Islannista tuodaan lasti hevosia Suomeen tätä nykyä jo melkein-pä kuukausittain, ja Annika hoitaa maahantuontia ja myyntiä yhteistyössä islanninhevostalli Rella Vínurin kanssa.

Odotukset ovat korkealla myös omien projektien suhteen. 5-vuotias Undri frá Furuvatni on ollut Annikan oma ensimmäisestä elinpäivästään, ja toiveissa olisi, että siitä sukeutuisi hyvä kisakumppani ja ehkä myös palkittu kantakirjaori.

– Undri on mahtava hevonen. Sillä on ratsastettu vasta nelisen kuukautta, mutta se toimii jo mainiosti. Tarkoitus on esittää se näyttelyssä vuoden kuluttua ja toivoa, että se pääsee kantakirjaan hyvin pistein.

Undrin jäljessä seuraavat kolmevuotias Taktur frá Torppi, kaksivuotias Þýður frá Kirkjulundi sekä vuotiaat Sær, Titla ja Safir, jotka ovat kaikki Annikan kasvatteja. Tänä kesänä varsoja ei synny, sillä Puuppolassa keskitytään remontointitekoon. ♦